

GRAALRIDDERS EN INWIJDINGEN

22 november 1957

Goedenavond vrienden.

Aan het begin van deze bijeenkomst wil ik u erop wijzen, dat wij niet alwetend of onfeilbaar zijn. Wij verwachten van u, dat u zelfstandig na zult denken en onze betogen kritisch zult volgen. Ofschoon er op deze avond geen "vragenrubriek" is in algemene zin, zullen de sprekers zo nodig tijdens of na de onderwerpen die zij behandelen, u in de gelegenheid stellen uw vragen daarover kenbaar te maken. Verder wil ik u nog erop wijzen, dat wij over ongeveer een maand weer een Ster-avond hebben. Deze Ster-avond is een betrekkelijk feestelijke avond, waar een van onze sprekers nu een zodanig peil heeft bereikt, dat hij dit zelf kan doen. Eerst is hij vaak inleider geweest. Nu kan hij de Ster-avond geheel zelf leiden en de krachten ervoor nodig geheel uit zichzelf geven en van bovenuit ontvangen. De laatste paar weken zijn onze onderwerpen aan het begin van de avond licht geweest. Ik geloof, dat het tijd wordt om langzaam maar zeker weer eens een ander peil te gaan zoeken. Daarom heb ik voor vandaag een onderwerp uitgezocht, dat u ongetwijfeld zal interesseren, namelijk: "Graalridders en inwijdingen".

Allemaal hebben wij wel van de Graal gehoord. De kristallen bokaal, waarin bloed zou zijn opgevangen, toen Jezus aan het kruis stierf. Deze kostbare schat wordt bewaard door engelen. Ergens op een berg staat een burcht, waarbinnen deze Graalbeker zou berusten. Daar, in een grote zaal komen de Graalridders tezamen, van daaruit trekken zij de wereld in om hun zending te vervullen. U zult begrijpen, dat de Graalridder van de legende in feite een symbool is. Er zijn andere Graalridders dan die van de legende. Er zijn er, die vandaag de dag over de straten lopen in een colbert en met een Edenhoed op. En die toch het geheim van de Graal in zichzelf bewaren. Graalridder zijn betekent niet in de eerste plaats, dat je een ridderlijke taak hebt, of dat je behoort tot een sprookjeswereld, die in een moderne tijd niet meer kan bestaan. Integendeel. De Graal is het grote Geheim van de Weg tot het Licht. Wie het geheim van de Graal kent is in staat aan de bron als het ware kracht te putten en is verheven boven alle stoffelijke noden en zorgen. Degenen, die deze inwijding ontvangen hebben, zullen langzaam de wereld weer opzoeken en in die wereld als ware ridders trachten een taak te volvoeren, waarbij ze vooral de mensen, die zichzelf niet verdedigen kunnen, helpen en bijstaan. Deze Graalridders zijn geen predikers. Zoals over het algemeen de ingewijde geen prediker is, geen profeet, geen leraar. De inwijding, die zij hebben ondergaan, bewijst ook al, dat het Graal-pad een zeer eigenaardig pad is. Een pad, dat zeker niet leidt tot het brengen van lering, maar voortdurend daadkracht eist en vergt. Er zijn vele soorten van inwijding en ik geloof, dat over vele soorten dan ook al voldoende is gezegd. Maar laten wij trachten de inwijding van iemand, die behoort tot de Nieuwe Graal, tot deze grote Bond, deze ridderschap van de moderne tijd, nu in al zijn fasen daarvan te belichten, met innerlijke gesteldheid en uiterlijke beproeving.

De eerste proef is er één van geloof. De Graalridder verliest alles en staat armer dan Job, alleen in een wereld. Indien hij in staat is in zijn geloof, in zijn vertrouwen, voldoende kracht te vinden om voort te leven, om toch te blijven: de mens te midden van de mensen, dan wordt hem een tweede fase van ontwikkeling toegestaan. Hij ontmoet mensen, die, soms tot geheime, of semi-geheime genootschappen behoren, soms ook geheel vrij staande, hem een leidraad in handen geven. Méér dan dat doen zij niet. Zij zeggen alleen maar een paar dingen waardoor je gaat denken. Onze Graalridder krijgt een nieuw doel in het leven. Hij voelt nu de noodzaak om het lijden, dat hij zelf heeft ondergaan, de eenzaamheid, die hij zelf heeft gekend, bij anderen te breken en te verdrijven. Nu volgt daad op daad en steeds moeilijker wordt het leven, want steeds meer zijn de problemen van anderen, steeds minder tijd blijft over voor het eigen "ik". Doorstaat onze aspirant ook deze fase, dan krijgt hij een derde nu ook werkelijke inwijding. Uit al die daden, uit dat leven en uit al dat zoeken wordt iets geboren. In de eerste plaats beziet hij de mensheid, het mens-zijn, de menselijke wetten, anders dan voordien. Hij ziet ze als middelen, die gebruikt moeten worden om de mensheid tot geluk, tot wijsheid en inzicht te brengen. Niet meer als de regels, die de mens tegen de mens moeten beschermen.

Zo zal hij vaak in deze fase actief deel krijgen aan politieke bestrevingen, dan wel - wat ook voorkomt - als bv. sociaal werker ten bate van de mensheid optreden. Hier echter ontplooit zich de eerste fase van de innerlijke ontwikkeling. Hij is nu rijp daarvoor. Hij ziet a.h.w. door de mens

heen. Men noemt deze gave - het is een opmerkingsgave - meestal micro-psychonomie. D.w.z. kennis van de kleine verschijnselen in het gezicht. Het komt niet aangewaaid, het is een ervaringswetenschap. Langzaam maar zeker groeit het in hem, tot hij een ieder kan doorgronden, hij in staat is de gedachten van een ander af te lezen. Zou hij dat gekund hebben in de eerste fase van zijn streven naar inwijding, hij zou ongetwijfeld teruggekeerd zijn. Het heeft geen zin, zou hij zich gezegd hebben, te werken voor mensen, die zo zeer door lusten, haatgevoelens, onredelijkheid bezield zijn. Nu begrijpt hij meer. Hij heeft het verband leren zien tussen de fouten van de mensen en de omstandigheden van de mensen. Hij tracht de mensen te helpen. Op de duur komt hij tot een realisatie van geestelijke krachten, die in een mens schuilgaan. Het is geen helderziendheid. Je kunt het ook geen helderhorendheid noemen. Er is geen occulte naam gevonden voor deze begaafdheid. Je zou kunnen zeggen: het is mens-zijn in en met de mens. Meer niet. Deze rijpheid, dit streven, brengt nu het contact met een leraar. Deze leraar treedt helemaal niet op als een onderwijzer, maar eerder als iemand, die toezicht houdt bij een werk. Veelal is het een oudere persoon, meestal ook van gelijke sekse. Deze geeft aanwijzingen, meer niet. "Zo zou ik het doen." Hierdoor wordt men zich bewust van krachten, die buiten de mensheid om werkzaam zijn.

De tweede trap van geestelijk ontwaken en een volgende trap van inwijding.

Nu ziet men, welke anderen behoren tot geestelijke groeperingen. Men ziet de tekens, men leert a.h.w. de groepen van geestelijk werkzamen op aarde kennen. De sluier is weggevallen. Dan zoek je contact met degenen, die streven zoals jij. Onze toekomstige Graalridder krijgt een eerste contact met degenen, die werken voor de Graal. Het geheim ervan zal ik u zo dadelijk, zij het versluierd, proberen te onthullen, maar eerst de ontwikkeling.

Door het kennen van anderen komt men tot een taakverdeling. Niet meer zoals in het begin waar de noodzaak tot handelen in de wereld op één mens alleen berust. Men kan met elkaar overeenkomen. Dat zal ik doen, dit zal jij doen... Nog steeds echter is er geen besef van een overkoepelende leiding. Nog begrijpt men niet de geheime krachten, die schuilgaan achter deze geestelijke tekenen, die men heeft leren kennen. Het is deze fase, die wij gedramatiseerd in de legende tegenkomen, die van de Zwanenridders. Hun eigen naam en eigen persoonlijkheid mag niet gelden. Zij verschijnen in de wereld, levend als normale mensen, maar hun werkelijke naam is geheim. Hun werkelijke inhoud evenzeer. Wanneer die ontdekt zijn, dan moeten zij verdwijnen. Dan kunnen zij niet voortbestaan. Zolang zij echter a.h.w. eenzaam het pad gaan, dan kunnen zij als mens met de mensen leven.

Dan komt de grote opdracht. Je zou kunnen zeggen de meesterproef. Uit de vele geheimen van de samenleving bouwt zich een constellatie op, die de ons wordende adept kan bevatten. Hij krijgt als taak dit probleem op te lossen. Alleen en zonder hulp hier de juiste richting te vinden. Geen leiding staat hem terzijde, wel beschikt hij over geestelijke krachten. Wordt hem de taak te zwaar, dan kan hij hulp vragen. Dan zal hij terug moeten gaan om hernieuwd te studeren en daarna hernieuwd zijn proef af te leggen. Indien hij slaagt, dan treedt hij voor het eerst binnen, als volwaardig lid in de Graalgemeenschap. Men zou dat kunnen vergelijken met een ridder-knaap zijn. Ingewijd in de geheimen van deze gemeenschap, gaat zo iemand meestal op reis. Hij vindt ergens, soms temidden van vrolijke mensen op vakantie, soms in de eenzaamheid van de bergen, een groepje van anderen. Gezamenlijk beleven zij iets, wat geestelijk ver ligt buiten het normaal menselijke. Voor het eerst kan hij begrijpen, dat de Graal werkelijk bestaat. Dat zij het symbool is van een kracht, die daadwerkelijk en te allen tijde op de wereld geuit wordt. Nu wordt hij toegevoegd aan een ander en onder diens leiding zal hij voortaan zijn taken volbrengen, zal hij steeds daadwerkelijk moeten streven om voor anderen het leven beter te maken, om groter harmonie te scheppen in het Al. Heeft hij hierin zijn sporen verdiend, dan volgt, wat men de ridderslag kan noemen.

Een volgende inwijding toont hem hoe de krachten van de Graal ten goede gebruikt kunnen worden op aarde. Het toont hem ook hoe hij deze krachten verwerkeliijkende in de wereld, te allen tijde in de Graalgemeenschap blijft, ook al zal hij daarvan geen lid zien, of kennen.

De inhoud van het "ik" wordt rijker en rijker. Het besef van de wereld groter. Dan komt het ogenblik, dat hij zich terugtrekt. Veelal gaat ook dit wederom gepaard met een reis, die naar onbekende gebieden nu gaat. Die onbekende gebieden hoeven misschien niet zo ver weg te liggen als u misschien denkt. Soms is het ergens een eenvoudige bergboerderij in de Karpaten, voor een ander ligt het misschien bij de passen van de Himalaya, of ergens in de woeste gebieden van de Andes. Elk krijgt zijn taak. En wat meer is, de gelegenheid om er heen te gaan. Geen

zorgen over kosten, geen zorgen voor bagage. Met weinig aan stoffelijke goederen reist de Graalridder af en ontmoet in eenzaamheid het werkelijke geheim, de werkelijke inwijding.

Om die werkelijke inwijding te omschrijven, is een werkelijk probleem. Ik wil trachten het u duidelijk te maken. Alle kracht wordt, vanuit menselijk standpunt, omvat door een denkbeeld. Het is de rede, die binnen het menselijk zijn beheersend is. Maar slechts indien de rede gehuwd is met de liefde, kan zij tot een daadwerkelijk besef komen. In de eenzaamheid ontplooit zich het weten van de mens. Het is, alsof het totale weten van de mensheid plotseling binnenstormt in de kamers van een menselijk hart, het brein doorjaagt, zodat een veelheid van kennis en feiten wordt geassimileerd in een zeer korte periode. Dan ervaart het "ik" een bittere eenzaamheid, zoals eens in het begin. Want temidden van de veelheid van weten en gedachten vind je, zonder meer, geen inhoud in het leven. Dan slaat de stemming om. Van alle kanten schijnt Licht en Liefde op de persoon aan te rukken. Het is alsof je in het brandpunt zit van een enorm brandglas, waardoor de kosmische kracht op één punt geconcentreerd wordt.

Enkele begeleidingsverschijnselen zijn misschien interessant om te vermelden. De patiënt, ofschoon lichamelijk volkomen in orde, gedraagt zich, soms zelfs 72 uren, als iemand, die zware koorts heeft, transpireert bij grote koude, heeft geen voedsel en drank nodig, ondanks het feit, dat hij toch vocht verliest. Zijn ogen staan starend, nemen toch gelijk alle dingen waar. Het gezichtsbereik van zo iemand schijnt de volle 360° te bedragen, zodat hij niet alleen vóór, maar ook terzijde en achter zich kan zien. De handen zijn in tegenstelling met het verdere lichaam meestal koel, niet koud. In deze toestand verkeert men alles tesamen ongeveer twee weken. Dat is dus én de kennis én de liefde. Maar het hoogtepunt komt, wanneer de intensiteit van liefdekracht, van bewustzijn betreffende regerende geestelijke krachten, nu wordt vermengd met het weten, dat langzaam maar zeker terugkeert. In de mens voltrekt zich het magisch huwelijk. Het huwelijk van de mens met zijn kennen en streven, én de God met Zijn scheppende Liefdekracht. Het is een soort persoonlijke sublimatie. Het "ik" verandert in deze ogenblikken absoluut zijn kwaliteiten. Vanaf dat ogenblik heeft onze Graalridder volkomen de beschikking over alle faculteiten van stof en geest, die hijzelf bezit, en over de krachten om deze overal en te allen tijde volledig werkzaam te doen zijn. Terugkerend in de wereld hervat hij zijn normale bestaan, maar vanaf dit ogenblik staat hij voortdurend in geestelijk contact, niet slechts met enkelen, enkele misschien van zijn medebroeders, maar met al degenen die over de wereld verspreid – bewust zoals hij - Graalswerk volvoeren. Hij schept zich dan een symbool. Het symbool wordt door hem gedragen, meestal als een eenvoudig sieraad. Wij vinden het soms in een ring, een andere keer in een dasspeld, een tekening, ja, zelfs soms als een gewone tatoeëring. Meestal is het onbelangrijk voor iedereen, behalve voor de ingewijde. Want dit symbool bergt zijn persoonlijk ervaren in dit Goddelijke inzicht. Het is als het ware zijn persoonlijke beeld van de Graal.

Nu zijn er dagen, dat op deze wereld vele van deze bewusten opgaan om gezamenlijk een offerdienst te volbrengen. Hoe dat offer, hoe dit alles precies geschiedt, kan ik zo in het kort niet vertellen. Het is voldoende te weten, dat zij komen uit alle oorden van de wereld, dat zowel stof als geest gelijkelijk vertegenwoordigd zijn. Hier is de Graalridder nu met zijn symbool en ervaart in dit symbool het uitgieten van een Lichtende Kracht, waarin hem geopenbaard wordt, hoe hij moet handelen. Niet volgens menselijke redenen, maar volgens hoger beschikkingen, die hem een doel geven in het leven, dat kosmisch en eeuwig is.

Zo, tijd na tijd, hernieuwt de Graalridder als het ware zijn weten, zijn motieven en zijn kracht. En in deze hernieuwing is hij geworden tot de uitvoerder van een kosmische wil op aarde. Een kosmische wil, die op aarde daadwerkelijk wordt geuit. Niet met woorden, niet met leringen. Hij zal nooit een leerling nemen, maar soms, wanneer hij op zijn pad iemand vindt die waardig is de Graal te zoeken, toont hij het begin van de weg. De ander zal die weg moeten gaan, door eenzaamheid, door strijd, door werken voor de mensheid, tot het grootse doel, dat is in alle geestelijke bewusten: eenheid van de wereld, waarin de mensen leven als verlichte geesten, wetende omtrent kosmische geheimen, dragende toch het stoffelijk kleed, vervullende - in volledige harmonie met de scheppende Kracht - de taak, die aan dit deel van de Schepping is opgedragen.

U denkt misschien, dat het toch nog licht is. De inhoud hiervan zal voor sommigen van u zelfs een aansporing zijn om verder te zoeken naar een Graal, waar zij eens naar zochten, maar die zij langzaam maar zeker hebben vergeten.

Vraag: Hoe staat het met de familierelaties? Krijgt zo iemand een lichaam aangemeten, of komt hij uit een gezin?

Antwoord: Het lichaam is confectie. Dit betekent, het komt op de normale manier ter wereld. De mens - Graalridder - is het begin, maar hij heeft één voordeel boven anderen. Hij hoeft geen lichamelijke dood te sterven, tenzij hij dit wenst. Wat ik u hier verteld heb, wordt bereikt binnen één mensenleven. Dus deelgenootschap in het Graalridderschap. De verdere fasen vragen ofwel een zeer lang menselijk leven, dan wel een geestelijke voortzetting van de weg, die men eenmaal betreden heeft.

Vraag: Als hij aan het begin staat van die weg, heeft hij dan al notie van zijn doel, of gaat het stap na stap, tot hij tot dat inzicht komt?

Antwoord: Dat moet altijd stap voor stap gaan. Je kunt niet ineens het grootste openbaren, of zelfs maar een doel stellen, dat te ver ligt buiten het huidige bewustzijn. Ik kan u wel ongeveer weergeven, hoe dit gebeurt. Iemand begint bv. met een kerkelijk geloof. In dat geloof vindt hij steun voor zijn eenzaamheid, zijn verliezen. Zijn contact verliezen met de wereld, zou ik het willen noemen. Hij zoekt dan een dieper gaande band die hij veelal vindt in bv. kloosterorden, of in kerkelijk esoterische groeperingen, soms in wat daarbuiten ligt. Ik denk hier aan occulte genootschappen en ook esoterische genootschappen, waaronder wij zeker mogen rekenen de yogi's, de Rosekruisers in de beste vorm, de Grote Vrijmetselarij, niet de kleine. Kortom, ik noem er nu een paar, maar er zijn er meer. Hierin wordt dan verder gezocht en verder gestreefd. Wanneer men in staat is hierin tot een daadwerkelijk streven te komen, dan zal op de duur binnen deze groepering een nieuwe openbaring ontvangen worden, die een persoonlijk beleven verandert. Daarna wordt vaak een dergelijke groepering verlaten, soms ook blijft men daarin verder gaan. Met dit bewustzijn - men is dan meestal al op de leeftijd van 50 tot 60 jaren - volgt a.h.w. de ontdekking van nieuwe kracht, vaak gepaard gaande met een opmerkelijke lichamelijke verjonging. Van daaruit gaat alles dan verder. In deze laatste fase ziet men het Graaldoel volledig. Dus voor die tijd niet. Het is onmogelijk het doel onmiddellijk bekend te maken of te vertellen, omdat ofwel misbruik gemaakt zou worden van het doel, dan wel het doel af zou schrikken en zo de bereiking achterwege zou blijven uit louter angst.

Vraag: Hoe zien die adepten? Zien zij in kleuren?

Antwoord: Zij zien, zoals u. Zij zijn mensen, maar zij voelen aan - dat is de beste uitdrukking - op een wijze, die veel verder gaat dan een normale helderziendheid. In kleuren zien is niet genoeg. Het is een zien, dat gelijktijdig inhoudt: horen, tasten, ervaren en zijn. Al deze factoren tezamen liggen in het aanvoelingsvermogen. Dit, gepaard met de gewone zintuigen, is het kenvermogen, dat deze adepten op aarde bezitten.

Vraag: Hebben die mensen neiging om alles op geestelijk gebied te onderzoeken, zo van verschillende richtingen en kerken?

Antwoord: In het begin misschien wel. Maar het is opvallend, dat dit zoekers zijn, die op een bepaald ogenblik een overtuiging krijgen, die hen voldoende is. Zij blijven dus niet zwerven, maar komen al zeer snel tot het inslaan van een vaste richting, waarin zij daadwerkelijk streven en werkzaam zijn. Zij kunnen in het begin zoekers zijn. Is men eenmaal adept, dan bestaat er geen zoeken meer. Wel kan men deel uitmaken van een groepering, organisatie, of genootschap, om daaraan bv. een geestelijke stimulans te geven, waardoor stoffelijke en geestelijke doelen verwerkelijkt kunnen worden en bereikt kunnen worden.

Vraag: Bereiking in één leven? Is het ook mogelijk, dat het halverwege in het leven afgebroken wordt door een of andere oorzaak?

Antwoord: Is mogelijk. Ik heb slechts gesteld, dat het in één leven kan gebeuren, niet dat het móét gebeuren.

Vraag: Maar eenmaal op dat pad zijnde, wordt dat dan vervolgd?

Antwoord: Dat wordt vervolgd tot het einde toe. Wanneer men eenmaal de eerste 2 fasen heeft doorgemaakt, dan kan praktisch gezegd worden, dat geen terugkeer meer bestaat, omdat men dan iets begrijpt van het doel dat men nastreeft, ook al kent men het nog niet helemaal.

Vraag: Is het pad van deze inwijding anders dan van andere inwijdingen?

Antwoord: Het is verschillend in de wijze van beleving. De meeste inwijdingen bestaan uit afwisselende studie en praktijk. Het eigenaardige van het Graalspad is, dat het praktisch alleen

uit praktijk bestaat, dat het weten op een gegeven ogenblik als een vervulling van het wezen uit het geheel van de mensheid gerealiseerd wordt binnen de persoon. Dus is er geen studie noodzakelijk. Bij de meeste andere inwijdingen is dat wel het geval.

Vraag: Een onmiddellijk contact met het bovenbewustzijn?

Antwoord: Alle weten en denken van de mensheid van het begin van de mensheid tot het huidige punt tenminste. Denkt u niet, dat dit goedkoop verkregen wordt aan de andere kant, het is heus geen koopje, want het wordt met heel veel moeite verkregen. Wanneer je iets wilt hebben dat goed is, moet je de prijs er voor kunnen betalen.

Indien er geen vragen meer zijn, dan hoop ik, dat ik toch u enige stof tot overweging te hebben gegeven. Nu geef ik het woord over aan de volgende spreker voor uw eigen onderwerp.
Goedenavond.

PRO EN CONTRA VAN DE DOODSTRAF

Goedenavond vrienden.

Welk onderwerp hebt u vanavond zelf aan de orde te stellen?

Reactie: Pro en contra van de doodstraf.

Laat ik beginnen met vast te stellen, dat ik persoonlijk tegen elke doodstraf ben. Mijn redenen hiervoor zijn, dat de mens, die eenmaal ter dood is gebracht, ook wanneer zijn onschuld nog zou blijken, nooit meer kan worden gewekt tot leven. Dat de mens die sterft voor een betrekkelijk kleine schuld, hoewel de werkelijke schuld vaak bij anderen valt, in een toestand van haat, in een toestand van angst overgaat, die hem grote geestelijke schade toe kan brengen, terwijl voor de mensheid het optreden van een dergelijke geest niet direct gunstig mag worden genoemd.

Vóór de doodstraf zou het volgende kunnen gelden. De mens vreest op de duur weinig dingen. Er zijn mensen, die zozeer aan gevangenisleven, celstraf en ontberingen kunnen wennen, dat deze hen niet meer afschrikken wanneer zij trachten om hun begeerten te bevredigen ten koste van de goederen, en zo nodig ten koste van het leven van anderen. Als zodanig is de doodstraf vaak een noodzaak om hierdoor als een middel van schrikkanjaging, velen van degenen die zich anders niet zouden beheersen, te brengen tot een althans beperkte zelfbeheersing. Vóór de doodstraf kan verder worden gezegd, dat het in vele gevallen menselijker is een mensenleven abrupt te beëindigen, dan dit mensenleven in dierlijke omstandigheden voort te laten bestaan. Het laatst gold in het verleden echter veel sterker dan heden ten dage. Een derde punt: deze uiterste strafmaat geeft uiteindelijk aan de rechtgevende macht, een zodanig machtig middel, dat hierdoor een absolute beheersing van het volk mogelijk zou zijn.

Contra: Heeft een mens het recht om een ander te doden? Wanneer een mens een ander doodt en hij behoort niet tot rechterlijke macht, tot leger, of regeringsinstanties, dan wordt dit moord genoemd en geacht te zijn een van de meest verderfelijke daden. Is een omwille van wetgeving en recht het ter dood brengen van een mens minder verschrikkelijk? Ik meen, dat doodstraf kan worden betekend als gerechtelijke moord.

Ten tweede, het is eenvoudig een mens ter dood te veroordelen en zo de maatschappij een beetje rust te geven, maar in de meeste gevallen is deze maatschappij zelf verantwoordelijk voor de daden, gesteld door de misdadiger, is het de maatschappij met haar mistoestanden, die aansprakelijk kan worden gesteld voor hetgeen de moordenaar, de misdadiger, heeft gedaan. Wanneer zij doodt om te straffen, voegt zij aan misdaden tegenover deze mens wederom een zeer grote toe.

Ten derde: ik acht geen enkel mens, zelfs niet de meest gewetensvolle rechter, in staat, zozeer te oordelen over de werkelijke schuld van een mens, dat hij het recht heeft deze ter dood te doen brengen. Ik meen, dat dáár waar een juryrechtspraak bestaat, minder dan ooit, leken voldoende

inzicht kunnen hebben de werkelijke toestand om over het al of niet noodzakelijk zijn van de doodstraf te oordelen.

Ten vierde: Ik meen, dat in rechtspleging, zowel politiek als standrecht en burgerlijk recht, vaak elementen meespelen, die met werkelijk recht niets te maken hebben. Te noemen zijn daarbij beïnvloeding van rechters en eventuele gezworenen door handige advocaten, of officieren van justitie, die in het krijgen van het zwaarste vonnis een zaak van prestige zien. Dan wel in een vrijspraak een mogelijkheid tot persoonlijk gewin. Ik meen, dat verder van grote invloed zijn de reacties van het publiek, dat met de ware inhoud niet op de hoogte is, de openbare mening, die, gebaseerd vaak op geruchten, mee beslist over het al of niet sterven van een mens.

Ik meen verder, dat géén enkele mens ooit onbeïnvloed kan blijven door zijn eigen omstandigheden. Dit geldt dus voor de rechter, maar ook voor een officier van justitie, voor een advocaat, voor een detective, of rechercheur belast met het onderzoek, voor een politieagent etc. De beïnvloeding door deze stemmingen zal in vele gevallen beslissend kunnen zijn voor de uitslag van onderzoek, voor de wijze, waarop de beschuldiging wordt ingebracht, de wijze, waarop de straf wordt uitgesproken. Dit is niet te voorkomen. Wel kan voorkomen worden dat door deze bijkomstige omstandigheden definitief het leven aan een mens onttrokken wordt.

Mijn eigen redenen heb ik u reeds gezegd. Dit wil ik echter nogmaals als belangrijk punt herhalen. Kan de mens leven scheppen? Nee. Heeft de mens dus recht iets te nemen, wat hij niet geven kan, maar wat volgens het geloof van alle gelovigen op deze wereld, of zij nu Christenen, Mohammedanen, of anders zijn, door God wordt gegeven? Heeft de mens het recht dat te nemen, wat zijn God schenkt? Heeft de mens het recht te vernietigen het werk van de Schepper, dat hij zelf niet kan bouwen? Heeft de mens het recht een medemens te doden, omdat diens schuld openbaar is geworden, hoewel velen van hen die oordelen, evenzeer of meer nog schuldig zijn? Op grond hiervan meen ik, pro en contra belicht hebbende, te mogen zeggen datgene wat ik u al in het begin zei: naar mijn mening is ook doodstraf, terechtstelling, die het leven neemt, moord. Zij het dan een moord gesanctioneerd door de maatschappij.

Vraag: Vroeger werd toch in het belang van het geloof wel vermoord? Is dat goed?

Antwoord: Degenen, die vermoord hebben in het belang van het geloof, waren hypocrieten.

U bedoelt hierbij waarschijnlijk de moorden - wij kunnen het niet anders noemen - o.a. door de Spaanse inquisitie? Ik zou hierbij willen wijzen op het volgende. In deze gerechtsgang werd de gevangene, hetzij door de geestelijke of wereldse macht, gearresteerd, overgebracht en het waren de priesters van de inquisitie, die hier zouden trachten deze ziel te bekeren. Indien deze bekering hen niet gelukte, dan wel deze te laat kwam, werden dezen weer terug verwezen naar de wereldlijke macht. De geestelijken dachten op deze wijze aan de schuld van het doden van een medemens te ontkomen. De wereldlijke macht was dan wel zo vriendelijk om hun aanwijzingen, zij het dan, dat deze steeds in een verzoek om gratie werden vermeld, op de juiste wijze geïnterpreteerd werd.

Vraag: Hoe komen zij aan het: "oog om oog, tand om tand"?

Antwoord: Dat is een spreuk, die in de Bijbel geschreven staat. Zij geldt voor Bedawy-volkeren. Bedawy, Bedoeïenen, zwervende herdersstammen, die vaak genoodzaakt zijn hun leven te verdedigen. Het geldt niet meer in een wereld als deze, waarin ook buiten het "oog om oog, tand om tand", God recht doet. Dat in de oude tijd een dergelijk betrouwen op God nog niet mogelijk was, is te verstaan. In de oude tijd was God, zelfs Jahwe, een stamgod, de enige ware God in Zijn volk misschien, maar uiteindelijk vertegenwoordigd in een klein eiland van mensen, aan alle kanten door vijanden omringd. Niets is begrijpelijker dan hun verdedigen van zichzelf. Maar wordt er ook niet gezegd: "Mij is de wrake, zegt de Heer"? Ik meen, dat dit van recentere datum is. Degenen, die zich houden aan de oude wetten en de nieuwe wetten minachten, zijn m.i. geen Christenen. Zij houden zich niet aan Jezus' leer. Wanneer de Heer wrekt, zal Hij misschien oog om oog en tand voor tand nemen, dat is Zijn zaak. Zijn rechtvaardigheid en Zijn liefde zijn dingen, waar het ons niet in past te zoeken naar verantwoording. Voor de mens echter moet gelden dat zolang er een God is, Die rechtvaardig en liefdevol is, wij, die niet in staat zijn rechtvaardig te zijn, het beste doen, de Goddelijke liefde althans zoveel mogelijk te volgen of te benaderen.

Vraag: Is het eigenlijk niet absurd te spreken over God van wraak?

Antwoord: Een absurditeit voor degenen die het weten, of misschien een beetje begrijpen. Zeer begrijpelijk voor degenen, die God zien als een aanvulling van hun eigen onvermogen.

Vraag: Uw voornaamste motief is: wat God leven heeft gegeven, zal de mens het leven niet nemen. Ik denk hierbij aan doden in algemene zin. Geldt wat u zegt alleen voor bewuste wezens?

Antwoord: Dit geldt m.i. overal daar, waar het zelfbehoud het doden van anderen niet noodzakelijk maakt.

Vraag: Hoe denkt u over de NATO en de atomen die zij ook in Nederland gaan invoeren?

Antwoord: Ik meen, dat dit met het onderwerp in kwestie niets uitstaande heeft.

Vraag: Hoe denkt u over het doden van insecten?

Antwoord: Het doden van insecten is een jammerlijk iets, dat in feite kan worden geweten aan het door mensen ingrijpen in het bestaande evenwicht van de natuur. Als zodanig is het te betreuren. Gezien echter de noodzaak tot zelfbehoud is de mens verplicht de insecten uit te roeien waar hij kan, daar anders het insectenvolk binnenkort alle leven en alle levensmogelijkheden voor de mens, het land, de wereld, zou doen verdwijnen.

Vraag: Wat denkt u over vegetarisme in samenhang met het voorgaande?

Antwoord: Ik acht het vegetarisme een zeer verdienstelijk en juiste leefwijze, zover dit mogelijk is zonder eigen leven, gezondheid en levensmogelijkheden hierdoor te schaden.

Ik geloof, vrienden, dat ik hiermee nu maar zal besluiten. Na de pauze kunt u dan een extra spreker verwachten, wanneer dit mogelijk is.

Goedenavond.

ESOTERIE

Goedenavond vrienden.

Het is de bedoeling, dat wij vanavond ook weer een klein beetje aan esoterie doen. Nu is dat mogelijk van heel verschillende zijden. Yes, that's right...

De methode, waarop je dat doet, kan in heel veel gevallen bepaald worden door de manier waarop je tegenover het leven staat. Ik geloof dat u allemaal wel weet, dat esoterie eigenlijk is de innerlijke beleving, de innerlijke wetenschap. Esoterie moet in mijn idee gebaseerd zijn op een kennen van de menselijke psyche. Het kennen daarvan heeft enige zeer grote moeilijkheden, daar slechts een zeer klein, zeer beperkt deel van het menselijk denken bewust gebruikt kan worden. De verhouding tussen het zogenaamd redelijke bewustzijn en de onderbewuste delen van het bewustzijn, kan gesteld worden op 1 tot 10. Dit betekent, dat uw bewuste weten een heel klein percentage is van de werkelijke invloeden, die u bij het leven regeren en die voor alles uw eigen houding tegenover de wereld bepalen. Maar het is de manier waarop je een wereld beleeft, die uiteindelijk bepalend zal blijven voor de manier waarop je uit deze wereldbeschouwing komt tot een benaderen van de innerlijke waarde. Redelijkerwijze mag dus verwacht worden, dat bij esoterische pogingen tot zelfkennen, pogingen om het gebied binnen de mens te ontdekken, slechts 10% van de vaststellingen werkelijk juist kan zijn. Dit is betrekkelijk weinig en wanneer wij beginnen met het idee, dat alles, wat wij in onszelf beleven, een volmaakte werkelijkheid is, dan zullen wij daarmee ontdekken, dat onze wereld op de kop staat. Wanneer ik wil komen tot een benaderen van mijn innerlijke werkelijkheid en ik wil dit doen langs de weg van de rede, dan zal ik dus altijd fouten maken. Ik heb echter ook nog enkele andere eigenschappen, die het voor mij mogelijk maken langs gevoelsmatige weg bepaalde inhouden te benaderen. Zo is het gevoel redelijker dan de rede zelf. Dat is een paradox.

Maar het is waar. In het gevoel en de gevoelsmatige reactie is behouden: het totaal van de onderbewuste invloeden, beïnvloedingen door het bovenbewustzijn, dat u omgeeft, plus uw eigen redelijk denken. Al uw waarnemingen, al wat er is in uw denken en leven, is gecombineerd in dit gevoel.

Wanneer je dat gevoel een vrije loop geeft, dan sta je voor de grote moeilijkheid, dat... Well: man is an animal.....De mens is een dier....., zo zullen dierlijke factoren invloed hebben op de wijze

waarop je reageert. De meest dierlijke invloeden, die wij kennen zijn: zelfbehoud, honger en begeren. Daarachter staat de angst, die de negatieve pool is van deze drie factoren. Om te komen tot een esoterische erkenning via het gevoelsleven is de eerste noodzaak het kennen en indien mogelijk ook beheersen van de verschillende dierlijke factoren, die redelijk te erkennen zijn. Je moet dus eerst goed over jezelf nadenken en proberen voor jezelf redenen te geven, waarom je op een bepaalde manier deze of gene weg volgt, dit of dat verlangen hebt.

In de Oudheid hebben zij bij deze esoterische beschouwing geprobeerd om het dierlijke probleem op te lossen door een verzadigingsproces. Geef de mens dus al wat hij dierlijk nodig heeft, laat hij in de rustperiode proberen tot een aanvoelen te komen van hogere waarden.

In een moderne wereld is dat niet meer mogelijk. Integendeel. In de moderne wereld is het praktisch onmogelijk om te leven op een zodanige manier, dat een lichamelijke verzadiging in alle opzichten voortdurend bestaat. Dit betekent, dat in een moderne wereld de beperkingen die wij ons zelf opleggen groter zijn en zo de beheersing die wij moeten hebben. Niet alleen over de uitingen, maar ook over de denkwijzen t.o.v. angsten, begeren en lusten ook veel groter moeten zijn.

Ware esoterie begint met een beheersen zowel van het stoffelijke als van het gedachteleven. Het is niet noodzakelijk, dat wij dingen uit het bewustzijn verdringen. Dat geeft onder- drukkingen, waardoor de mens geestelijk een zekere tic bekommt. Just a little bit crazy... Maar wanneer u dat kunt voorkomen door jezelf eerlijk toe te geven, wie je bent en wat je bent, wat jouw methode van leven en denken is en gelijktijdig voor jezelf te zeggen: "maar op dit ogenblik denk ik er niet aan, morgen wil ik er weer aan denken, vandaag niet". Dan bent u op de duur in de mogelijkheid om gedurende een zekere periode deze stoffelijke factor uit te schakelen.

Bij het denken over waarden, die in jezelf leven, en dat zijn idealen, dan zult u hieruit onmiddellijk kunnen opbouwen een zuiver persoonlijke gevoelsreactie. In deze reactie is zeker mee verborgen een groot deel van uw eigen begeren, u kunt daaraan niet ontkomen. Maar dit begeren is nu gericht op een algemene beleving. Niet voor uzelf alleen, maar een beeld dat de hele wereld omvat. In dit beeld kunt u dan komen tot een gevoelsbeleving die boven de wereld zelf ligt. U benadert daarmee ook voor de grenzen van boven- en onderbewustzijn eigenlijk de inhoud van uw persoonlijkheid.

U noemt dit de geest, die moet worden gezien als een wezen met eigen bewustzijn. Hoe het bewustzijn precies reageert en werkt is moeilijk te zeggen. Maar je kunt ervaren dat het er is. Ervaar je het eenmaal, dan kun je daarmee ook de bewustzijnswaarden van die geest, in je gevoelsmatig stoffelijk beleven, activeren. Het gevolg daarvan is, dat op een dergelijke wijze de geest zo kan komen ver boven alle stoffelijke normen. Het is onmogelijk om deze innerlijke belevingen te uiten op een zodanige manier, dat in het denkvermogen de beleving wordt vastgelegd als een werkelijkheid. Je zou kunnen zeggen: in een geestelijk beleven is redelijk gezien geen werkelijkheidsbeleving. Wanneer je bezig bent met een beleving, dan krijg je symbolen. Geen freudiaanse symbolen. Het heeft niets te maken met Freud en Jung. Het heeft alleen maar te doen met uzelf. U gaat voor uzelf belevingen doormaken, waarin uw eigen reactie tegenover een grotere wereld voor u wordt geopenbaard en geuit wordt. Voor enkele mensen kan dat zijn, dat zij zeggen, dat zij een enorm groot licht hebben gezien. Een ander zegt misschien, dat hij Maria, de Moeder van Jezus, of Christus Zelf heeft gezien. Een ander weer, dat hij uitgegaan was in een wondermooi land en daar heeft beleefd..... Alstublieft, denk niet: dit is werkelijk zo. Het is alleen maar het symbool van uw geestelijk ervaren. Want u drukt in stoffelijke termen uit, wat u geestelijk hebt meegemaakt in een wereld, zo verschillend van uw eigen wereld, dat daarvoor in uw begripsvermogen als redelijk stoffelijk mens, geen enkele passende woorden zijn.

Van hieruit kunt u nog verder gaan. Wat u innerlijk beleefd, is alleen maar een kenteken, een merk, dat de geest aan het bewustzijn geeft. Meer niet. Dit merkteken gebruikt u niet om daardoor voor uzelf te denken dat u geestelijk hoog gestegen bent. Als je vliegen wil, moet je met de K.L.M. gaan. Blijf met twee voeten op deze aarde staan, waar je thuishoort. Maar denk bij jezelf, dat je een krachtbron hebt aangeboord en daarvan was het symbool die mooie wereld, dit Licht, of deze persoonlijkheid. Om te komen tot een activering van deze kracht in uzelf, moet u voortdurend deze symbolen gebruiken. Het symbool is geen werkelijke beleving, het is een middel, een sleutel, "a key to power". Deze krachten kunt u gebruiken, want de kracht, die in u komt op deze manier, geeft een inhoud aan uw leven, waardoor u verder door kunt dringen in de werkelijke betekenis van hetgeen u zelf doet en tot stand brengt. Dit is het meest belangrijke.

Ik weet wat een geestelijk leven is. U denkt dat ik gelijk heb en ik ben er heel erg blij mee. Maar voor u is de bewustwording van deze wereld, het leven op uw wereld, de grootste esoterische opdracht die kan bestaan. Er is niets anders. Nothing else. Wanneer u die kracht gebruikt om in uw eigen wereld zo perfect mogelijk te leven, dan zult u ontdekken, dat het niet nodig is om uit te grijpen naar begrippen van het Al, Cosmic feeling, power. Dat het voldoende is te leven in je eigen wereld en in deze wereld jezelf te zijn op een zodanige manier, dat je leven vol is van interesse in andere mensen, in de natuur, in al wat er is, er is zoveel. Die interesses, die u volgt, zijn gelijktijdig een uitbreiding van uw weten en uw denken. Dit weten en denken leert u om een stoffelijke toepassing te vinden van al wat leeft in u, waarbij door een grotere beheersing en juister stellen van daden, u een steeds evenwichtiger persoonlijkheid bent met groter innerlijke vrede.

De grote vrede, die in de mens leeft is de bron en kern van alle ware esoterie, want in deze vrede, die vergeleken kan worden met een volkomen stilte in jezelf, kan zich de Grote en Scheppende Kracht openbaren. Je krijgt een leiding, niet van een persoonlijkheid, want dat is een symbool, geen werkelijkheid. In deze persoonlijkheid, of in deze beleving, zult u de stimulans vinden, die u brengt niet alleen tot een goed leven, maar u leert de moeilijke kunst om goed te sterven. Het is makkelijker goed te leven, dan goed te sterven. Bewust te sterven. Wie dit heeft gehad, wie bewust, rustig en vredig kan overgaan, geen spijt hebbend over wat je achterlaat, geen verachtingen over een wonderlijke wereld aan de andere kant, just taking that for what it is, die heeft de grote weg gevonden om de geestelijke voortzetting te vinden.

Het is nodig om je wereld te accepteren, ook wanneer je dood bent. Door het accepteren en beheersen in die wereld, that's the real esoteric meaning of life. Well, well.....

U ziet, het maakt mij een klein beetje warm. Well, very glad to hear it..... Had this thing good yourself..... Wij kunnen hierover een groot debat beginnen. Dat heeft weinig zin. Sprekende over deze dingen is eigenlijk alleen maar om het denken erover te vermijden. Probeer voor jezelf eens na te gaan: is dit voor mij een weg, die ik kan proberen te gaan? Wil ik werkelijk een deel van mijn leven geven om hier deze innerlijke vrede, deze perfecte evenwichtigheid in mijn eigen persoonlijkheid te krijgen? Zegt u ja, dan zegt u misschien veel later: "Bill told me..."

Ik geef nu het woord over aan een andere spreker en ik was heel erg gelukkig om hier een ogenblik te komen en zo even te vertellen, wat ik zelf ook steeds meer leer. Bewustwording is eigenlijk niets anders leren dan jezelf te zijn.

Nu allemaal een heel erg prettige avond verder, het woord is aan de volgende spreker.

ENKELE ESOTERISCHE VERHALEN

Goedenavond vrienden.

Ongetwijfeld wordt er over esoterie zeer veel gepraat. Wanneer ik het ook volkomen eens kan zijn met mijn voorganger, geloof ik toch, dat ik een zekere beperking mag toevoegen aan wat hij naar voren bracht.

Het spreken over esoterie heeft alleen dan reden, wanneer degene, tot wie men spreekt, de kunst verstaat om tussen de woorden door de ware betekenis te horen. Het woord in zichzelf is nu eenmaal onmachtig om weer te geven, wat stamt uit de innerlijke wereld van de mens en ook datgene, wat eventueel zou stammen uit andere werelden als de onze. Misschien dat ik mij daarom mag verstouten u een paar kleine verhalen voor te leggen, die gezamenlijk u misschien een beeld geven, als u tenminste tussen de regels door kunt lezen van de werkelijke inhoud van onze persoonlijkheid. Om een beeld te krijgen wat de innerlijke vrede eigenlijk betekent, zou ik het best misschien een beschrijving kunnen nemen. Misschien dat u ook kunt beseffen, wat ik bedoel in dit beeld. Ik zal het niet trachten te verklaren, ik laat het aan u over.

Je beklimt een berg. Moeizaam ben je stap na stap gegaan, je bent door een schoorsteen gekropen als een menselijke worm, je hebt je langs de steile wand voortdurend in doodsgevaar gevoeld en uiteindelijk boven op de besneeuwde top na moeizame tocht nog over de gletsjer een laatste balanceren over de kam, sta je op een punt, waar je niet hoger kunt. Wanneer eenmaal de

inspanning voorbij is, voel je in jezelf een tevredenheid. Je kunt niet verder gaan en je zit neer. Beneden zie je wolken drijven en daartussen door piekt het groen en als je goed kijkt, zie je in de verte een kerktoeren als een kindervinger vragend omhoog gestoken. Er is geen geluid. Het is stil. Misschien dat een enkel ogenblik het gedonder van een lawine, of het vallen van wat stenen langs de wand u stoort. Maar zelfs dit geluid verijlt en klinkt weg. De lucht is zó, dat je wel diep moet ademhalen, alsof je alle atmosfeer naar binnen wilt zuigen. Dan ben je gelukkig, je weet zelf niet waarom. Bergen beklimmen is een soort woede. Iets, waar je niet aan kunt ontkomen. Wanneer je eenmaal die vreugde hebt gekend van die hoge eenzaamheid, moet je terugkeren, zeggen zij.

Welaan, vrienden, dit is in feite esoterie. Het beklimmen van bergen en daarna het kennen van de stilte. Er kan geluk in je komen. Geluk is geen daadwerkelijk streven. Geluk is een zijnstoestand, die slechts dan gehandhaafd blijft, wanneer jezelf stil en rustig bent. Geluk is een zomermiddag, wanneer je ligt in de schaduw van een paar bomen aan de rand van een bos. De insecten zoemen en zingen ergens ver boven je. De blauwe hemel brengt de witte wolken en een enkele vogel gooit een paar felle tonen door de middagse stilte. Je ligt er a.h.w. vadsig neer. Je kunt niet anders. Het is liggen en dromen, slapen doe je niet. Je bent net zo stil. Dan is het net of er een melodie wordt gebouwd uit het geheel. Het is of de wolken beelden worden boven een fantastisch vertoon van dieren en mensengestalten, van Goden, van verre landen en kastelen, die voorbij trekken. In de verte ruisen de geruchten van een menselijke wereld en is a.h.w. een onderstreping van de innerlijke rust, die je ondergaat. Je bent voor een kort ogenblik gelukkig. Het is een wonderlijk spel.

En ach, wanneer wij dit geluk zoeken, vrienden, dan kunnen wij het misschien vergelijken, met het volgende. Je werkt in een mijn. In het stoffige duister, verlicht door enkele felle lampen, heb je steen na steen in de wagens geladen, heb je slag na slag met het houweel gedaan, of ben je haast verdoofd door het dreunende gebeitel van een luchtboor. De lift wil niet werken. Je vraagt je af: hoe moet ik verder? Natuurlijk, daar zijn de ladders nog en de trappen. Verdieping na verdieping en etage na etage, maar het is zo moeilijk en je bent al zo moe. Bezweet en nat van het doorsijpelend water ga je omhoog. Stap na stap, vermoeid, terwijl je lamp naast je bengelt. Dan zie je boven je het licht van het schachtgebouw. Je weet, daarboven draait misschien weer het grote rad van de lift die nu stil staat. Daar is leven, daar is zonneschijn, daar is lucht. Misschien dat een ander naar beneden gaat en je "Glück auf" toeroept. Je gaat verder, verder, verder..... Hoe dichterbij je erbij komt, hoe krampachtiger je voort gaat. Het is, alsof je je haasten wilt. Het is, alsof die diepte beneden je iets onwerkelijks stoffigs is, iets dreigends. Een rijk van gnomen en kobolden, waar de mensen niet thuishoren. Morgen zul je misschien weer afdalen, maar nu lokt de frisse lucht. Aan de avondhemel staan de kleuren. Fijn sepia, groen en blauw, ja, het grijs en het loden duister, dat aan komt sluipen. Je staat daar en je kijkt die lucht in. Je zegt: "wat is het mooi..." Je zou nooit meer neer willen dalen.

Dan ineens, dan klinkt er een roep. Nu weet je, waarom de lift niet werken wilde. Er is een ongeluk gebeurd. Je gaat weer naar beneden om te helpen, te vechten tegen steenval misschien, tegen mijngasexplosies, tegen het gevaar van stutten die het begeven. Het gevaar misschien van een vuur dat gloeit in de diepte, of water, dat hoger en hoger stijgt en dreigt de pompen eenvoudig te overspoelen, omdat zij de vloed niet meer kunnen verzwellen. Dan heb je geholpen. Dan kom je weer boven. Dan is het misschien nacht. Nacht met een paar sterren in een donkerblauwe lucht. Degenen, die buiten zijn zeggen: "Ach, dit is helemaal eigenlijk geen mooie nacht". Maar als jij daar komt, dan ben je herboren. Dan adem je nog eens zo diep. Dan spoel je haastig het vuil van je af, zo goed als het kan. Je gaat de poort uit, de wereld in, die lokt met lampen en met een melodie en gezellige dingen. De wereld, die u lokt met een gezin, met misschien nog een rustig uur in de tuin. Het gevaar is voorbij, je hebt je taak volbracht.

Zo is eigenlijk het leven van iemand, die esoterisch bewust wil worden. Keer na keer moet je teruggaan en neer gaan in de diepte van je eigen wezen en telkens weer schrik je voor de ontstellende ontdekkingen die je daar doet. Het gelukt je omhoog te komen, vrij geworden uit deze beklemming van onverwachte gedachten en denkbeelden, van begeerten, die reeds lang vergeten waren. Dan ontdek je: "het is niet voldoende, ik mag nog niet vrij zijn, ik moet terugkeren", en je keert terug. Je gaat terug, omdat je anders krankzinnig zou worden, omdat je de wereld zou verloochenen en zou willen blijven bestaan in een eeuwig komende avond, met een rood, dat niet verkleurt. Met een schoonheid, die wordt tot een marsepeinen verveling. Het is niet genoeg om één keer in jezelf door te dringen om te zeggen: "zie, nu weet ik, wat ik ben. Nu heb

ik het esoterisch bewustzijn verworven, dat het mij mogelijk maakt hoge krachten te veroveren." Keer na keer - niet slechts twee keer, maar vele malen - zal je terug moeten keren in de diepte van je wezen, zal je elke keer weer de rampen moeten overwinnen, die het innerlijk bedreigen. Telkenmale weer zal je het duister van eigen wezen moeten trotseren vóór je eindelijk bevrijd op kunt stijgen en zeggen: "zie, mijn taak is volbracht". Het is avond geworden. "Nu ben ik vrij om te gaan, waar de zon kan schijnen, waar de wind kan waaien, waar maan en sterren aan de hemel spelen in een diamanten fonkelsluier."

Dat, vrienden, is eigenlijk esoterie. Men vertelt verhalen over inwijdingen. Men spreekt u over het streven, de noodzaak van gebed en van geloof. Men spreekt u over de duizenden noodzaken, die er bestaan. Ongetwijfeld heeft men gelijk. In ieder bestaat een eigen kracht, een eigen grond vol verborgenheden, vol dreigingen, vol levensgevaarlijke avonturen en de beslotenheid. Buiten dit alles om is er slechts één ding, wat u werkelijk kan helpen. U kunt niet afdalen in de duisternis van een ander, ten hoogste kunt u misschien de helpende hand toesteken. Misschien kunt u een noodlicht in de mijngang laten zakken tot de tweede, of derde laag, maar de onderste zult u niet bereiken. Nee, alleen in uw eigen wezen en in uw eigen wereld kunt u gaan tot het dieptepunt. Alleen in uzelf kunt u de kern leren kennen.

Het vreemde is, dat wat u ontdekt, niet is het verborgene, wat u misschien vermoed hebt, de schat van kristal en flonkerend goud, ergens onder het stoffige duister verborgen, wat u vindt is de aanvaarding van de werkelijkheid van uw eigen wereld. Wat u vindt is het bewustzijn van het normale bestaan. Niet de ontvluchting ervan, noch de verrijking op onnatuurlijke wijze.

Esoterie is altijd de natuur. Soms een stormwind, een orkaan, die loeiend en vernietigend voortgaat, die je plots dwingt om te vechten, een geweldig ervaren, dat je niet durft onder te gaan, dat je doet beven en zoeken naar beschutting. Soms een ogenblik een koelte, die een ogenblik je beroert en temidden van het leven je verlichting en lucht geeft, een zucht doet slaken en zoekend verder gaan. "Nu wordt het goed". Esoterie is de werkelijkheid van het eigen leven, weergegeven in het eigen leven. Het is de onthulling van de innerlijke geheimen om ze te verwerken aan de dag van het heilig bestaan. Wat u delft in uzelf heeft geen waarde, tenzij u het gebruikt in de dag van uw leven, stof of geest, wat zij ook zijn. Levend in het heden, kennende de werkelijkheid van heden, kunt u dan misschien, verrijkt met de kracht uit uw innerlijk geput, opstijgen tot uw berg en de vrede kennen. Dan kunt u misschien neerliggen in de zon en weten, wat het is om gelukkig te zijn.

Ik heb natuurlijk naar verbeelding gegrepen. Het is uiteindelijk zeer moeilijk om esoterie een werkelijke gestalte te geven. Zij is zo vaag, omdat zij in elk innerlijk anders bestaat. Omdat, als ik het zo mag zeggen, de Scheppende Kracht in elk wezen een eigen facet vertoont. Maar in de vaagheid en algemeenheid kan soms voor ons steken een punt, dat onszelf beroert, dat voor onszelf betekenis heeft. Wanneer dit het geval is, dan vinden wij misschien de weg naar de diepste verborgenheden van ons eigen wezen en zo waarlijk te kunnen leven als mens, als geest, als deel van de eeuwige Schepping.

Ik meen, dat ik daaraan niet veel meer aan toe heb te voegen, tenzij u mij verzoekt om nog een enkel punt toe te lichten, zal ik het woord overgeven aan de laatste spreker. Ik wens u een goedenavond.

HET SCHONE WOORD

Goedenavond vrienden.

Wij zullen dan deze bijeenkomst gaan besluiten met "Het Schone Woord". Ik zou graag van u een viertal onderwerpen hebben, afzonderlijk genoemd, die ik voor u zal trachten te omschrijven.

LEVENSvreugDE

Een vonkje vuur, dat danst in de nacht,
een glimworm, een lampje van de natuur,
dat speelt en danst een vreugdedans
in avondlijk' duister uur.

Een vlinder, die gaat van bloem tot bloem
en danst op nectar, vol
bedronken door de zonneschijn
schoonheid wonne-dol.

Is het ouderdom, of is het jeugd?
Is het schijn, of is het werkelijkheid?
Het is vreemd licht, dat de dansende glimworm
de dansende vlinder geleid.

Ik weet niet, waarom ouderdom of jeugd?
Het brandt in ons dit vreugdevuur,
maar soms wordt het leven ons een vreugdig wonder uur,
herwinnen wij daarin de jeugd en kennen ware levensvreugd.

Dat ik zo op de jeugd hamer, ligt misschien aan het feit dat ikzelf zo oud geworden ben...

VERLANGEN

Ik verlang naar een leven,
ik verlang naar de dood,
ik verlang naar een geest'lijk bestaan.
Ik verlang en weet niet, waarnaar ik verlang.
Maar verlangen is dwaasheid en waan.

Ik verlang altijd, wat ik niet bezit.
Ik verlang dat, wat ik niet ken,
en bind mijn verlangen altijd maar weer,
om datgene, wat ik nu niet juist ben.

Waarom toch verlangen?
Waarom steeds die drang?
Bestaat geen werkelijkheid?
Het heden is kracht, die 't leven u geeft.
Het heden is daad, waarmee gij streeft.
Het heden is de volheid van 't bestaan.
Waarom zoudt gij dan in verlangen
tot andere tijd en toestand gaan?

Dat was het verlangen, misschien dat ook hier de ouderdom een woordje meespreekt. Want wie ouder wordt, weet dat verlangen minder geldt dan werkelijkheid.

EVENWICHT

De afgrond links en de afgrond rechts,
voor mij een smal koord,
waarop ik door een wonder ga en zweef.
Op mijn woord, het is mij,
of mijn voet mij weer een avond vleuglen geeft.

Het circus lacht, het circus joelt,
het volk juicht mij toe.
Mijn voeten dansen op de draad
en zijn de dans al moe.

En kom ik van de perche naar benee,
mijn evenwicht ben ik kwijt,

omdat ik dans slechts op het koord,
maar niet in werkelijkheid.

Maar dansen mijn voeten door het leven heen
en kennen zij vrede van Zijn,
dan aanvaard ik het leven en lijden.
Ik aanvaard de wondere vreugde en pijn
van het bestaan.
Dan vind ik het evenwicht,
dat mij nimmer, nimmer teloor kan gaan.

VAN DE NACHT

Van de nacht komt de dag,
uit het duister het licht.
Zij zijn onverbreek'lijk verbonden
en nooit is tussen licht en duister
de band ooit geschonden.

De dag breekt aan, de nacht vliegt heen.
En gaat de dag weer scheiden,
het duistere wil de rust en nacht
ons nader weer geleiden.

Van de nacht komt het leven,
zowel als de dag.
Van de schijn, zowel als de werkelijkheid
Maar wat is het toch steeds,
dat ons eigen wezen zo innig,
zo innig verblijdt?

Het is niet de dag,
maar het is het ogenblik,
dat vanuit de nacht wordt geboren
en het licht en het leven,
dat wij weer ervaren
dat in het zonnegloren,
de spoken verdwijnen,
de werkelijkheid groeit
en ons voor de ogen
de wereld weer bloeit.

Wij danken de nacht,
zij gaf ons de rust.
Zij deed ons een wijle gaan
in droom en in denken
en slapen in rust tot ander,
soms beter bestaan.

Maar wij loven de dag,
die komt van de nacht.
Geboren uit hem,
vol van licht.
Want daar herkennen wij
's levens stem
en aanvaarden wij blij de plicht.

De plicht om te leven,
de schreden te gaan,

te zoeken, te derven, te sterven,
omdat uit de nacht van de dood
zelfs wij weer het licht van de dag toch beërven.

Dan geloof ik, dat wij hiermee wel de avond kunnen besluiten, vrienden. Namens de andere sprekers, natuurlijk ook namens mijzelf, onze dank dat u hebt willen komen. Onze beste wensen op uw levenspad en dat deze avond een aangename zij en uw nachtrust een gezegende. Goedenavond vrienden.